

Creacionism

Cred că nu este om pe Pământ care să nu-și fi pus măcar o dată în viață întrebarea: de unde venim, cum a apărut viața pe Pământ, cine suntem?

Începând cam cu secolul XIX, știința (care lua avânt) și-a propus să răspundă la această întrebare. Nu este greu să realizăm faptul că suntem trecători, tot ce este material are o durată de viață limitată în timp, tot Universul material este în într-o continuă schimbare și transformare. Soarele nostru la un moment dat (îndepărtat) se va stinge; Pământul va dispărea probabil mult mai repede, fiindcă, dacă vă amintiți de la fizică legea atracției universale a lui Newton și considerăm Pământul un satelit al Soarelui, traiectoria Pământului este într-un echilibru instabil (este vorba de egalarea forței centripete cu forța de atracție gravitațională a Soarelui). Masa Soarelui crește continuu (adună obiecte din spațiu), iar viteza Pământului scade (datorită frecării), deci Pământul va cădea la un moment dat (din nou, îndepărtat) pe Soare. Pământul nu este veșnic. Și să ne amintim și faptul că dacă distanța Pământ-Soare scade, viața va deveni imposibilă datorită temperaturii ridicate.

Deci, totul are un început, și va avea un sfârșit.

Fizica a construit modelul Big-Bang pentru a explica nașterea Universului. Dar, fizica lucrează cu modele, nu cu adevăruri absolute, iar modelele sunt făcute de oameni, supuși greșelii. Vă amintiți modelul Pământului plat? Sau, mult mai aproape de noi, teoria ca neuronii cu care te naști rămâi pe tot parcursul vieții și numărul lor scade? Recent cineva a luat premiul Nobel desființând această teorie greșită. Big-Bangul este o teorie greșită.

Astfel, fizicienii spun că totul a început de la un punct foarte fierbinte și energetic care a explodat, și că de atunci Universul se răcește și este în expansiune.

În primul rând, este o teorie pur materialistă, care exclude din start lumea spirituală.

Mai precis, din ecuația lui Einstein $E=mc^2$, acel punct extrem de energetic, se transformă în masă. Foarte simplu, nu? Simplu, dar pueril...

Să presupunem prin absurd că a fost așa, ca dintr-un punct energetic ce a explodat s-au format o groază de particule materiale. Ce a rezultat? E simplu: Haos. Un profesor (prof. Litarzec) ne-a spus o dată un adevăr memorabil: „**Haosul naște haos**”. Adică, este imposibil ca haosul să se transforme în ordine, să se auto-ordoneze. El nu are nici o lege, este doar haos.

Prin urmare, dacă după Big-Bang avem o mulțime de particule împrăștiate haotic, ele se vor grupa tot haotic, în formațiuni neregulate, neavând nici o lege care să le ordoneze, fiindcă conform teoriei, în afară de punctul fierbinte nu exista nimic altceva, nici o constrângere, nimic. Ne e greu să ne imaginăm, să simulăm un asemenea sistem haotic, fiindcă noi gândim utilizând cunoștințele noastre, legile fizicii descoperite, forțele cunoscute etc.

Mai mult, în ultimele decenii progresul în fizică (un rol important avându-l acceleratorul de la CERN-Geneva) ne-a permis să intrăm în intimitatea atomului, să descoperim o uimitoare structură ordonată, perfectă, bine organizată. Adică, prin Big-Bang nu se putea obține nici măcar un singur atom de materie din ce există azi. De ce? Fiindcă Big-Bangul înseamnă haos, totul este permis, nici o constrângere, pot fi particule de orice masă și energie, care se combină oricum; putem obține o infinitate de electroni diferiți ca masă, o infinitate de protoni, deci o infinitate posibilă de combinații între ei, de atomi, de structuri etc. Dar, în Universul nostru nu există așa ceva. Fizica ne-a arătat clar: masa electronului este unică, la fel cea a protonului sau a neutronului, la fel numărul de niveluri energetice, de legături chimice. Tot Universul este construit, conceput după un tipar unic, stabil, perfect în echilibru, nu există anomalii. Numărul de elemente chimice stabile este limitat și cunoscut, toate fiind „construite” din aceleași cărămizi de bază (protoni, electroni, particule elementare), există un microcosmos în fiecare fir de praf din Univers, totul este de o frumusețe perfectă. Priviți cristalele, diamantul, arată ordinea, perfecțiunea, **toată Creația este frumoasă, ordonată.**

Acum, să mergem mai departe. Știința afirmă că poate răspunde, pornind de la aceeași teorie greșită a Big-Bangului, la care se adaugă teoria darwinistă, la întrebarea: cum a apărut viața?

Elevilor din școala elementară li se predă la capitolul „apariția vieții pe Pământ” un experiment (Miller-Urey) în care cercetătorii, într-o „supă caldă” [1] prin niște descărcări electrostatice, reușesc să grupeze niște molecule în amino-acizi (constituenți ai proteinelor). Dar, nu au reușit să formeze și proteine, care au o structură foarte complexă.

Și în acest caz, faptul că „haosul naște haos” se verifică. De fapt, pe vremea lui Darwin, celula era privită simplist, se vorbea de membrană și protoplasmă, fără a descoperi încă toți constituenții protoplasmei [1]. De fapt, o simplă bacterie este mai complex organizată decât o uzină auto din zilele noastre. Are o multitudine de sisteme necesare vieții, comunicării, hrănirii etc. În plus, chiar și o singură proteină, cum am mai zis, are o structură extrem de complexă. Ar putea măcar o proteină să apară spontan, dintr-un joc al hazardului? Revenim la ideea de bază: haosul nu se poate auto-organiza, rămâne dezordine, pur aleator. Și chiar dacă, prin absurd ar fi apărut măcar o proteină, ce durată de viață ar fi avut, câte fracțiuni de secundă înainte de a fi distrusă de materia anorganică din jur (extrem de ostilă: radiații cosmice etc.)? Să nu uităm că viața este foarte fragilă, și o infimă alterare o distruge. Dacă din nou, prin absurd, am fi avut o singură bacterie, ar fi supraviețuit măcar o fracțiune de secundă? Cred că răspunsul nu e greu de imaginat.

Teoria darwinistă mai conține o mare eroare, ce o putem desființa prin absurd. Această teorie afirmă că toate viețuitoarele au un strămoș comun, o celulă unică. Să presupunem că așa ar fi. Putem porni chiar de la o insectă, este același lucru. Să luăm ca exemplu o muscă. Ne imaginăm musca noastră trăind fericită, având hrană și tot ce-i trebuie. Dar, la un moment dat, îi vine o idee: ce-ar fi să mă transform în păianjen? Și își construiește încă 2 piciorușe, renunță la aripi și, începe să mănânce muște! Cred că sesizați absurdul teoriei. Un sistem în echilibru să-și construiască propria distrugere? Dar această schimbare trebuie să fii foarte pueril ca să-ți imaginezi că se poate petrece de la sine, dintr-un joc al hazardului. Știm că musca noastră este un sistem stabil extrem de complex, are acid nucleic (un fel de program de calculator foarte complex cum spunea Bill Gates [1] care este caietul de sarcini al celulei). Poate o mutație (sau mai multe) să determine o transformare în altă specie? Răspunsul e foarte simplu, și demonstrat în biologie: Nu. O mutație poate determina schimbarea unei caracteristici cum ar fi culoarea, sau rezistența la frig, dar nu poate crea o nouă structură, un organism din altă specie. De ce? Fiindcă săraca muscă nu știe ce e aia păianjen, șoarece sau elefant... N-are cum să știe, n-are informația.

Programatorilor vă propun un test simplu (ușor de înțeles și pentru cei care nu sunt informaticieni). Să presupunem că faceți un mic program care adună două matrice reale. Îl testați și vă bucurați că merge, este stabil. Conform teoriei lui Darwin, peste noapte, lăsați calculatorul pornit și o cădere de tensiune („mutația”) vă modifică, vă alterează programul dvs. Dimineța, oare ce veți găsi? Veți găsi oare că programul s-a transformat într-un modern sistem de operare? Așa susține teoria lui Darwin. Eu zic că în cel mai bun caz veți găsi un program care mai merge încă, dar nu mai știe să adune decât matrice întregi (mutația a alterat tipul matricelor). Dar, în mod normal, programul dvs. nu va mai rula deloc...

ADN-ul este acel program. Ce se întâmplă dacă o mutație îl alterează? Depinde de zona alterată. Dacă zona este a caracteristicilor ne-esențiale (gen culoarea ochilor, a părului), atunci specia va supraviețui. Dacă mutația este majoră, organismul se va auto-distrage.

Știți prea bine că mutațiile sunt cauza cancerului, a bolilor ereditare etc. Copiii cu sindrom Down au un cromozom în plus.

Este de neînțeles cum, după descoperirea ADN-ului, după decodarea genomului (totalitatea genelor), mai poate cineva susține teoria darwinistă. Fiecare specie are codul său AND unic. Din nou, este ca un foarte complex program de calculator, specific fiecărei specii.

Darwin susținea deci că o specie se poate transforma în alta, existând specii intermediare. Acest lucru a fost infirmat de arheologie, căci nu s-a descoperit nici măcar o fosilă de specie intermediară, nimic care să susțină această teorie [1]. Aceasta înseamnă că fiecare specie, fiecare microb, insectă, pește, pom, animal etc. au fost creați distinct.

Dumnezeu este arhitectul și „programatorul” tuturor speciilor de viețuitoare. Fiecare entitate, formă de viață este creată perfect, cu mecanisme extrem de complexe, capabile de adaptare și corectare a erorilor ce pot apărea în ADN.

Dar, mai presus de toate viețuitoarele, Dumnezeu l-a creat pe om, după chipul și asemănarea Sa. Omul nu este un urmaș al cimpanzeului. În ultimii ani genetica ne-a permis să comparăm codul genetic uman cu cel al cimpanzeului. <<Stephan Anitei, editor științific la Softpedia, scrie: „*Da, noul studiu concluzionează că diferența totală la nivelul ADN-ului între oameni și cimpanzei este de 6-7%. Există similarități evidente între cimpanzei și oameni, însă și diferențe mari la nivelul structurii corpului, creierului, intelectului și comportamentului, etc.*” („How Much DNA Do We Share With Chimps?” Softpedia, 20 nov. 2006, pag. 1).>> [1]

Un cimpanzeu, după una sau mai multe mutații genetice are doar 2 alternative: să supraviețuiască cu mici schimbări ne-esențiale (culoare ochi etc.) sau să dispară datorită erorilor apărute în „program”. Lucrurile sunt deci foarte clare: printr-o mutație nu se adaugă informație la ADN, nici nu se rescrie într-un mod inteligent informația existentă.

Pentru a avea un om e nevoie de cu totul alt ADN, alt „program” genetic.

Oamenii de știință care susțin darwinismul nu pot să înțeleagă, să perceapă măreția ființei umane. Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, iar aceasta nu e lucru puțin... Suntem total diferiți de orice altă formă de viață, de orice alt animal, suntem unici.

Dar, dacă tot am ajuns la măreția ființei umane, aspectul esențial este pur și simplu omis de orice teorie științifică. Esențial este adevărul că omul este o nu este doar o ființă materială, **omul are și suflet nemuritor.**

Când Dumnezeu a creat lumea (citim în Geneză), pe lângă lumea materială a creat și o lume spirituală: îngerii. De fapt, Dumnezeu este Duh.

Acest aspect este complet ignorat de teoriile științifice, care rămân pur materialiste.

Veți spune: ce dovezi ale existenței lumii spirituale și a sufletului uman există?

Dovezile sunt nenumărate, ajunge doar un mic efort de a le căuta.

Încep cu un fragment din cartea părintelui prof. Claudiu Dumea „Îngeri și diavoli” [2]:

„Acum o sută și ceva de ani în urmă, papa Leon al XIII-lea a avut o vedenie înspăimântătoare. Tocmai terminase de celebrat sfânta Liturghie (...) Dintr-o dată papa își ridică fruntea și privește fix într-un anumit punct. Fața lui devenise albă ca varul. Cei din jurul său se alarmează: „Sfinte Părinte, s-a întâmplat ceva? Vă e rău?” Papa nu răspunde nimic. În acele momente papa l-a văzut pe Satana slobozit din lanț timp de o sută de ani și făcând ravagii pe pământ. A văzut în acele clipe cele 70 de milioane de oameni uciși în cele două războaie mondiale (...) cele vreo 70 de milioane de oameni nevinovați uciși de regimurile comuniste (...) a văzut prigoanele cumplite dezlănțuite de comuniști, (...) sutele de milioane de copii uciși înainte de a se naște (...).”

Tot din aceeași carte citim: „Un fapt petrecut în secolul al XX-lea confirmă legătura dintre îngeri și Cristos din sfânta Euharistie. E vorba de a treia apariție pe care au avut-o păstorașii de la Fatima în 1916; un înger le-a apărut pregătind aparițiile Sfintei Fecioare din anul următor. S-o ascultăm pe Lucia povestind: (...) iată că [îngerul] ne-a apărut cu un potir în mână, având deasupra o ostie din care cădeau în potir picături de sânge. Lăsând potirul și ostia suspendate în aer, a îngenuncheat și a repetat de trei ori această rugăciune: „Preasfântă Treime, Tată, Fiu și Duh Sfânt, te ador din toată inima și îți ofer preasfântul trup, sângele, sufletul și dumnezeirea lui Isus Cristos prezent în toate tabernacolele din lume, ca ispășire pentru toate insultele, sacrilegiile și indiferența cu care el este ofensat. Pentru meritele nesfârșite ale Inimii sale Preasfinte și ale Inimii Neprihănite a Mariei, îți cer convertirea sârmanilor păcătoși”. Apoi s-a ridicat și a luat din nou potirul. I-a dat ostia Iacintei și conținutul potirului lui Francisc, zicând: „Luați trupul, beți sângele lui Isus Cristos, teribil ofensat de oamenii nerecunoscători, Ispășii păcatele lor și mângâiați-l pe Dumnezeul nostru” A îngenuncheat încă o dată, repetând de trei ori aceeași rugăciune: „Preasfântă Treime...”, apoi a dispărut”. [2]

Dar, lumea de azi face o mare greșeală prin faptul că nu recunoaște că: nu toți îngerii sunt buni (ca-n filme), există și îngeri răi, îngeri decăzuți, adică diavoli. Aceștia există, după cum putem vedea în fragmentele următoare, preluate tot din cartea pr. Dumea:

„În arhiva Episcopiei de Iași se găsește o casetă înregistrată de mine personal în casa unui creștin dintr-un sat catolic unde se afla o persoană infestată de diavol, în care pot fi auzite zgomote, bătăi infernale, răgete, mugete de tot felul de animale, exact cum le auzeau sfântul Anton și anahoreții lui în pustiu acum 1700 de ani în urmă. Casa de care am amintit era plină de obiecte rupte, sfărâmate, distruse de diavoli furioși. Iar picioarele persoanelor din casă, pline de răni și zgârieturi până la genunchi; semne ale răzbunării diavolului.” [2]

Din viața Sf. Ioan Bosco de exemplu (și a multor alți sfinți: Padre Pio, Ioan Maria Vianney etc.) se povestește [2] că prin anul 1862: „în unele nopți, abia adormea, când era trezit dintr-o dată de un monstru oribil care se repezea dinspre ușa camerei sale, amenințând să-l sfășie. Se întâmpla uneori ca, tocmai când îi era somnul mai dulce, o mână nevăzută să-i smulgă cuverturile de pe pat. Alteori, o forță nevăzută făcea să i se zguduie patul.”

Din păcate predarea acestei false teorii (evoluționismul) în școli va avea influențe nefaste poate pentru toată viața acelor copii, mulți dintre ei declarându-se mai apoi atei convinși. În lipsa altor surse de educație credibile (familia de exemplu), acei copii vor crește cu ideea ca viața lor este guvernată de hazard, iar de aici se va deschide poarta spre nenumărate posibile probleme sociale precum delicvența, furtul, adulterul, avorturile, crimele și toată pleiada de rele făcută de omul fără frică de Dumnezeu. De asemenea, personalitatea lor ar putea fi definitiv alterată, căci nu vor cunoaște sensul vieții, al mântuirii sufletului. Ei vor fi privați de adevărul că viața omului începe în momentul concepției, dar nu se termină niciodată, este veșnică. Depinde doar de noi unde alegem să ne petrecem veșnicia: în Paradis sau în Iad. Dar pentru a ajunge cetățean al Cerului trebuie să-L iubești pe Dumnezeu. Cum însă să iubești pe Cineva pe care nu-L cunoști, pe care școala face eforturi să te convingă că nu există.

Așadar, dacă aveți o influență în sistemul educațional, pledați pentru scoaterea evoluționismului și a altor teorii „științifice” despre apariția vieții pe Pământ din programele școlare.

În loc de încheiere, iată un text despre Înțelepciunea divină, preluat din Sf. Scriptură: „*Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui; înainte de lucrările Lui cele mai de demult. Eu am fost din veac întemeiată de la început, înainte de a se fi făcut pământul. Nu era adâncul atunci când am fost născută, nici chiar izvoare încărcate cu apă. Înainte de a fi fost întemeiați munții și înaintea văilor eu am luat ființă. Când încă nu era făcut pământul, nici câmpiile, nici cel dintâi fir de praf din lume, Când El a întemeiat cerurile eu eram acolo; când El a tras bolta cerului peste fața adâncului, Când a întărit norii sus și izvoarele adâncului curgeau din belșug, Când El a pus hotar mării, ca apele să nu mai treacă peste țărmuri și când El a așezat temeliiile pământului, Atunci eu eram ca un copil mic alături de El, veselindu-mă în fiecare zi și desfătându-mă fără încetare în fața Lui; Dezmiardându-mă pe rotundul pământului Lui și găsindu-mi plăcerea printre fiii oamenilor.*” (Proverbe 8, 22-31)

Autorul site-ului Sf-Fecioara.ro,
27 Mai 2013

[1] „Zece greșeli ale lui Darwin”, traducere și adaptare din limba engleză de Bogdan Mateciuc

[2] „Îngeri și diavoli”, pr. Claudiu Dumea, Iași: Sapientia, 2003.